

Η ΛΥΔΙΑ ΤΖΟΝΣΟΝ, Η "ΡΩΣΣΙΔΑ ΜΙΣΤΕΝΓΚΕΤ",

(Μία χαριτωμένη Αυτοβιογραφία της μεγάλης ηθοποιού και χορευ- τριάς Λυδίας Τζόνσον, η οποία προσελήφθη εσχάτως από την «Φεξ».)

Χ. ναι... Η ζωή μιάς γυναίκας είναι πάντα ένα παραισθη, που συγγέεται με την πραγματικότητα. Γι' αυτό δάδελα ν' αρχίζω την ιστορία της ζωής μου όπως αρχίζει κανείς ένα παραισθη : «Μία φορά κι 'έναν καιρό ήταν...». Μά τι ήταν ;... Ένας όμορφος άνδρας, με γλυκά μάτια και με τετραγωνούς ώμους, που αγαπούσε τὸ οὐρανο καὶ τὰ παλιὰ Ρωσικά τραγούδια. Ήταν καὶ τίποτ' ἄλλο; Μὰ βέβαια ! Ένα ἔκκεθο καὶ μιά γυναίκα... Καὶ τὸ ἔκκεθο γλυτοῦσε ἀδύρθετα πάνω στὸ χέρι μιάς ἰστέρας νύχτας τῆς Μόσχας...

»Μαντέψτε περὶ τίνος πρόκειται ; Γιὰ μιά ἀπαγογή ! Ἄς ἀρξίσω, λοιπὸν, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀξέχαστη νύχτα τῆς ζωῆς μου. Ἀπομνησθεὶς τότε τὸ παράθερό μου καὶ κίτταξα τὸν κάταστρο δρόμο. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ. Ἐξείνε; ἢ στιγμῆς ἦσαν ἢ πὺ κροσῆες τῆς ζωῆς μου. Ἦσαν περσιαιῶνα μεσάνυχτα...

» Ἄξαρνα, ἰπποστάσι στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, στάθηκε ἕνα ἔκκεθο. Ἀπὸ τὸ ἔκκεθο κατέβηκε ἕνας νέος, τυλιγμένος μὲ μιά βαρεαία γούνα, καὶ μὲ ἔβλεπε μὲ τὸ μαντήλι του. Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα... Γρήγορα, ἐφοῦσα στοὺς ὤμους μου ἕνα ματσο σάλι καὶ κατέβηκα ἀδύρθετα στὸ γυμνασιεὶο δρόμο. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἔκκεθο ἔφυγε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ Μόσχα...

» Ἐξείνη τὴ νύχτα ἀρχίζω νὰ πραγματοποῶ τὰ πὺ τραλιὰ ὄνειρά μου. Ἦθελα νὰ γίνω μιά μεγάλη καλλιτέχνης, νὰ χορῶ τῆ ζωῆ. Πῶς; Μὰ εἶχα καλὴ φωνή καὶ γόρωνα θαυμασία. Θὰ γίνουσα λοιπὸν ὁδοῦς ἢ χορευτριά.

»Κι' ἔτσι, εἶχα παρητησὶ τὸ σπίτι μου κι' εἶχα φύγει μὲ τὸν ἀγαπημένο μου. Ποιὸς ἦταν ; Ὁ Ἄλφρεδφ, ὁ πρῶτος χορευτῆς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Θεάτρου τῆς Μόσχας. Ὅταν τὸν πρωτοεἶδα στὴ σκηνή, τὸν ἀγάπησα κι' ἕναν παρὰ φορὸ ἔρωτα καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ γίνω κι' ἐγὼ χορευτρία...

»Κι' ἔγινα ! Ὑστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες ἔβανα ἕνα θαυμασιεὺ ἀνεμεικτοῦ σὲ μιά πῶλι τοῦ Κακὰίου.

» Ἐπειτα, μέσα σὲ διὸ χρόνια, γόρωνα ὅλη τὴ Ρωσία μὲ τὸν Ἄλφρεδφ. Καὶ τέλος, φτάσαμε γιὰ τὸ Παρίσι !...

»Τὸ Παρίσι ἦταν ὅπως τὸ ὄνειρο μου : Ἡ πρωτοεἶσα τοῦ κόσμου, ἡ πόλις τῆς χαρῆς, τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἔρωτος. Ἐπιτέλους !... Θὰ μπορούσα νὰ γίνω διάσημη, κι' ἦθελα, οὔτε λίγο οὔτε ποτέ, νὰ γίνω μιά νέα Μιστενγκέτ !...

»Μὰ πῶς ; Μόνον μὲ τὸ χορῶ ; Εἶχα βέβαια φωνή, μὰ τὴν ἀκούγα μονάχα ἐγὼ ! Κανεὶς ἄλλος δὲν χειροκρότησε στὴ Ρωσία τὴ φωνή μου. Ἐλποτε λοιπὸν νὰ τὴν κολιερήσω. Ναι ! Ἐλποτε ν' ἀποκτιθῶ φωνή...

»Καὶ τὴ ἔβανα τότε ; Ὁ, κατὰ πῶλι τοῦληρό. Παράτησα τὸν Ἄλφρεδφ, γάμπα ἀπὸ τὰ μάτια του, γράφτηκα σ' ἕνα ἀπόθερο σπίτι στὴν παλιὰ Μονιάρτη, κι' ἀρχισα νὰ παίρνω μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς. Ὑστερ' ἀπὸ διὸ μῆνες, σ' ἕνα μεγάλο μουσικ-χὼλ τῆς Μονιάρτης, οἱ Παρισιοὶ γλεντέδες διάβαζαν περίεργα τὰ φρονιμὰ γράμματὰ διὸ ὀνομάτων : Ἀυδία Τζόνσον — Ἀνρί Γκαράφ !...

» Ἀπὸ τότε ἔγινα ἠθοποιὸς τὸν μουσικ-χὼλ καὶ τραγουδοῦσα, ὅπως ἢ ἡ Μιστενγκέτ, τὰ εἴθια τραγουδοῦσα τῆς Μονιάρτης, χορευοῦσα διάφορα «σέτζε» μὲ τὸν χαριτωμένο ἰπποσταῖο μου Ἀνρί Γκαράφ. Ὁ Γκαράφ μὲ χροσάει μεγάλη εὐγνωμοσύνη, γιὰτὶ ἐγὼ ἦσων ἐξείνη πὸν τὸν ἰσχυρό μου νὰ γίνῃ εἰστέρας τὸν ἀνημπορῶρα ! Μὰ, σὰς ἐξομολογούνα : Λίγος νὰ τὸ θέλω ! Ἐγὼ πῶλι χρωστώ στὸν Γκαράφ τὴν ἰσοδοῦ μου στὰ Παρισιαῖα μουσικ-χὼλς. Καθὼς βλέπετε, εἶμαστε καὶ θὰ μείνουσι σ' ὅλη μας τὴ ζωῆ διὸ ἀγαπημένοι φίλοι.

»Νὰ τοῦρα πῶς ἰσχυροῦσα τὸν Ἀνρί Γκαράφ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κινηματογραφικὴ «καρριέρα» :

» Ἐνα βράδυ, στὴ Μονιάρτη, τὴ στιγμῆ πὸς ἐτοιμαζόμαστε ν' ἀνεβῶσι στὸ ἀποθηνασιεὶο, ἦθε κατὰ μὰς ὁ διεθυντῆς τῆς ὀρχήστρας τοῦ θεάτρου μας καὶ παρακάλεσε τὸν ἀγαπημένο μου Ἀνρί νὰ ἀκολουθήσῃ. Ὁ μαέστρος αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε παράφορα κι' ἐξείνη τὴ νύχτα ἦταν πρόσωπο ἀπὸ τὸ θεῶ τοῦ καὶ τὴ γῆλια του. Σκανδαλισμένη, λοιπὸν, τὰς ἀκολοῦθηκα γρήγα καὶ σάπρηκα ἔξω ἀπὸ τὸ κληροῖν τοῦ Ἀνρί, ὅπου ἔβαν τριπτοῖσι ὁ διὸ...θαυμαστὰ μου. Σὲ λίγο ἀκούσα ἄγριες φωνῆς καὶ κρότους δυνατῶν χαστουκιῶν... Ὁ Θεῶ

μου ! Ὁ Ἀνρί ἔβλεπε τὸν μαέστρο ἢ ὁ μαέστρος τὸν Ἀνρί ; Αὐτὸ δὲν ὑπόρσα νὰ τὸ μάθοῦ ποτέ...

»Τὸ ἀποτέλεσμα ὄμως αὐτοῦ τοῦ ἰστορικοῦ γαργῶ ἦταν ἡ ἀπόφασι τοῦ Γκαράφ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

»Μικροβία μου Λυδία, μὲ εἶπε, πῆρα τὴν ἀπόφασι μου νὰ πῶ νὰ παῖσω στὸν κινηματογράφου...

» Ἄν δὲν ἦσων λοιπὸν ἐγὼ, ὁ Ἀνρί σήμερα... Ἄς εἶνε. Μετὰ τὸν Γκαράφ γνώρισα τὸ εἰδωλοῦ τῆς κοσμοπολίτου, τὸν Μωρῆ Σεβάλιέ.

» Ἐργαζόμαστε κι' οἱ διὸ στὴ Μασσαλία, ἐγὼ σ' ἕνα μουσικ-χὼλ κι' ὁ Μωρῆ σ' ἕνα θέατρο, ὅπου θραμβέμε τὴν ὀπερέττα «Ντενιέ». Μὰ δὲν εἶχα ἀκόμη γνωμοσθῆ. Ἐνα βράδυ, ἦθε τὸ μοιροῦ. Γνωμοσθῆκα, ὅστερ' ἀπὸ τὸ θέατρο, σ' ἕνα καυταρῶ. Ἐγὼ ἔξείνη τῆς ἡμέρας εἶχα γνώρισι ἀπὸ τὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας καὶ φρονιὰ δὲν ἔβανα νὰ ἔξινω τὰ δελγῆτρου τῆς πατριῶς τοῦ Μοσσαῖνι. Σὲ μιά στιγμῆ ἔβανα λόγου γιὰ τὸ «σπαγιέττο»...

»Τὶ εἶνε τὸ «σπαγιέττο» ; μὲ φώτησε περίεργος ὁ Μωρῆ Σεβάλιέ.

» Ἐλάτε αἴθου νὰ τὸ δοκιμαῖσι στὸ σπίτι μου, τοῦ εἶπα.

» Ὁ Μωρῆ δέχτηκε ὀλόγως κι' ἐγὼ τὴν ἄλλη μέρα ἔβανα μαγεῖρισι κα' ἐτοίμασα τὰ πὸ ὀρεκτικὰ μακαρονάκια πὸς μποροῦσε νὰ φτιάξῃ μὲ τὴν Ἰταλία !

» Ὁ Μωρῆ ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὸ τραπέζι μου. Τόσο ἐνθουσιασμένος, ὅστε ἦθε καὶ τὸ ἄλλο βράδυ, μὰ αὐτὴ τὴ φουὰ εἶχε μὰρῆ του καὶ μιά χαριτωμένη γυναικοῦσα, τὴν Ὑβόννη Βαλλέ.

» Θεωρῶ τώρα περὶτὸ νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ δευτέρου βράδυ ὁ Μωρῆ δὲν ἔβανε τὸ ἀγαπημένο του «σπαγιέττο». Ἡ φρονιὰ τῆς Ὑβόννης Βαλλέ μὲ εἶχε γάτσι νὰ ξεχάσω τὴ μαγεῖρισι μου...

» Ἀπὸ τὸ Παρίσι, μετὰ, πῆρα κι' ἔβιναι διὸ ἀκόμηρα γόρωνα στὸ Λονδίνο. Ἄ ! τὶ ἀξέχαστοι θραμβῶσι στὸ Πικανιῦλε !... Ἐπει πῆρα μὲ ὀνομασταν γιὰ πρώτη φορὰ «Ρωσσιδα Μιστενγκέτ» !...

» Αὐτὸ τώρα ἦταν ὀρεκτὸ γιὰ νὰ κίνη τὸς διάφορους ἰσχυροσῶρους τοῦ Χόλλυγουντ νὰ μὲ προσέξουσι. Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὲ προσέβαν μὲ τὸν πὸ κωμικιστικὸ τρόπο ; Μὲ πρότειναν ἕνα συμβόλιου μ' ἕνα πρῶτης τάξουσι μισθῶ.

»Κι' ἔτσι ἡ Λυδία Τζόνσον, τὸ «ἄστρο» τῶν μουσικ-χὼλς τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ Λονδῶν καὶ τῆς Ρωσίας, παρῶτα τὴν ἔβουκα καὶ βροιστικα σήμερα στὸ Χόλλυγουντ...

» Ὅμοιολογῶ ὅτι δὲν περιμένα ὅτι θὰ πραγματοποιοῦσα στὴ ζωῆ μου τὰ τραλιὰ ὄνειρα, πὸς ἔβανα μισθῶ στὴ Ρωσία. Μὰ, ὅπως σὰς εἶπα στὴν ἀρχῆ, ἡ ζωῆ μιάς γυναίκας εἶνε πάντα ἕνα παραισθη... Καὶ τὸ διὸ μου εἶνε ἀπὸ τὰ πὸ ὄμορφα »

ΛΥΔΙΑ ΤΖΟΝΣΟΝ

Ἡ Λυδία Τζόνσον

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ ΣΧΟΛΗ ΠΑΠΑΓΑΛΩΝ

Τὶ σοῦ εἶνε, τέλος πάντων, αὐτοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ !... Ἡ ἐκπονητικὴ τους δὲν ἔχει ὄμα. Ὁ ἀθῶτος κ. Χόλε, ἔβιναι, ἀνοῖξει τελευταία μὲ Ἐσχολή Παπαγάλων, στὴν ὅποια ἐνταγόμενα μῦσους - ἀμέσως γίνοσι φτεροτοῦ μαθητῶ, ἔξωτεροι, ἡμῶσται καὶ ἐσωτεροῦ. Σὲ μιά ἐκείλινα του ὁ κ. Χόλε ἔβουκα τὰ ἔξῃ :

« Ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας μου εἶνε ἀρίστη, διότι ὁ φωνογράφος, πὸς χρησιμοποῖ, ἐπαναλαμβάνει στὸν ἴδιο τόπο πάντοτε τίς λέξεις, κι' ἔτσι δὲν συγχίζονται οἱ μαθητῶι μου, πράγμα πὸς συμβαίνει ὅταν διδασκονται διὰ ζώσης φωνῆς. Στὴ Ἐσχολῆ μου διδασκῶται καὶ μουσικῆ καὶ ξένες γλώσσες. Ἡ διάρκεια τῆς διδασκαλίας ἐξαρτάται μόνον ἀπ' τὴν διακριντικὴ ἀνάπτωξι τοῦ μαθητοῦ.

Ἐνε, φρονικά, περὶτὸν νὰ σὰς πῶμε ὅτι στὴ Ἐσχολῆ τοῦ κ. Χόλε ἐνγράφουσι ἄπειροι παπαγάλοι, γιὰ νὰ μάθουσι νὰ μιλοῦν, νὰ τραγουδοῦν, κλπ. κλπ.